

Timoteuksen kirje

Timoteuksen luterilaisen seurakunnan rukous- ja tiedotuskirje

Joulukuu 2015 / Oulu

Timoteuksen luterilainen seurakunta on yksi Suomen evankelisluterilaisen lähetysliiton jäsen seurakunnista. Kutsunamme on julistaa Kristuksen sovintoveren evankeliumia syntien anteeksiantamuksesta sekä synnyttää ja tukea Pyhään Raamattuun perustuvaa luterilaista jumalanpalveluselämää maassamme. Tällä Timoteuksen kirjeen juhlapainoksella juhlistamme seurakuntamme kymmenvuotista taivalta. Timoteuksen luterilaisen seurakunnan 10-vuotisjuhlaa vietettiin sunnuntaina 15.11.2015. Tässä kirjeessä saat luettavaksesi joukon juhlassa pidettyjä puheita.

Pidä tallessa, Timoteus, se mikä on uskottu sinun haltuusi! (1.Tim 6:20)

Kaksi Kotia

Jukka Kemppainen

Matteuksen evankeliumissa Jeesus sanoo:

Tulkaa minun tyköni, kaikki työtätekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille levon. Ottakaa minun ikeni päälenne ja oppikaa minusta, sillä minä olen hiljainen ja nöyrä sydämeltä; niin te löydätte levon sielulenne.

Jeesus tietää, minkälaista tekoa minä ja sinä olemme. Sen vuoksi Hän on antanut meille kaksi kotia.

Oma koti on turvapaikka, levon paikka, koti, josta lähdän töihin. Kotona saan levätä, kun olen täysin poikki, masentunut tai sairas. Ilon paikka, jonne lapset ja lapsenlapset tulevat, ystävät ja lasten ystävät. Kotona minä olen minä, isä, Vaari. Kotona on rakas vaimoni Lissu ja meidän eläintarhamme. Kotona on myös paljon tekemistä ja moni asia rempallaan.

Mutta vaikka kotona moni asia pitäisi rempata tai tehdä uudestaan, koti on koti. Aikuisten lasten tulo käymään kotona on ilo ja piristys. Lastenlasten into tulla illaksi tai yökylään on ihmetyksen aihe. Miksi pikku lapsenlapsemme Olivia juoksee hihkuen Vaarin syltiin? Olivian isosisko Emilia lahjoittaa meille uusia ja taas uusia vesiväritöitä ja laitan ne jääkaapin oveen. Isänpäivänä Aku-poikamme tuli pitkästä aikaa käymään. Pienistä asioista isän sydän ilahtuu.

Timoteuksen seurakunta on minulle hengellinen koti. Turvapaikka. Ilon paikka. Levon paikka. Jos Vaarin sydän riemuitsee pikku Olivian juoksusta syliin, miten paljon taivaassa Isä iloitsee, kun tulemme Hänen Poikansa syliin ja tuomme myös lapsemme?

Timoteuksen 10-vuotisjuhlamessussa Jeesuksen ristiin-naulitut kädet hoitivat meitä. Janne-pastorimme suulla Jeesus antoi meidän suuret syntimme anteeksi.

Ehtoollispöydässä piisparamme ja pastorumme kädet jakoivat meille Kristuksen ruumiin ja veren. Järkeni ei voi näitä lahjoja ymmärtää, mutta Pyhä Henki vakuuttaa, että synnit on pois pyyhitty ja ehtoollisella saimme totisen evään alkaneeseen viikkoon.

Kotona tunnen lapseni nimeltä. Seurakuntakodissa Janne-pastorimme ja Taivaallinen Isä tuntevat meidät nimeltä. Itse olen kovin hidas oppimaan veljieni ja sisarieni nimiä. Vähän niin kuin pikku-Olivia, joka sanoo minua Vaaksi. Vaa. Vaari on vielä liian vaikea. Eniten olen oppinut tuntemaan sisarieni ja veljiäni erilaisissa seurakuntamme tehtävissä. Suntiottiimiin etsitään vahvistuksia ja kahvituslistan päivityksessä olisi tehtävää. Tule vetämään hihasta, jos nämä kiinnostavat.

Tänään iloitsemme Timoteuksen seurakunnan kymmenestä vuodesta. Timoteuksen seurakuntaperhe on olemassa Jumalan sanan vuoksi ja Jumalan sanan voimasta.

2. Korintolaiskirjeessä on kirjoitettu:

Jumala, joka sanoi: "Loistakoon valkeus pimeydestä", on se, joka loisti sydämiimme, että Jumalan kirkkauden tunteminen, sen kirkkauden, joka loistaa Kristuksen kasvoissa, levittäisi valoansa. Mutta tämä aarre on meillä saviastioissa, että tuo suunnattoman suuri voima olisi Jumalan eikä näyttäisi tulevan meistä.

Jumala on valinnut minut ja sinut omikseen. Herra Jeesus lähettää meidät - saviastiat - levosta käsin perheemme, ystäviemme, työ- tai opiskelukaverien, lastenlapsiemme ja lastenlastenlapsiemme luo elämään Jumalan armon kantamina ja ympäröiminä. Jumalan armo Kristuksessa on ainoa aarre, joka kantaa läpi elämän ja läpi kuoleman.

Jukka

Timoteuksen seurakunta 10 vuotta

Mistä kaikki alkoi?

past. Janne Koskela

Kymmenen vuotta on suhteellisen lyhyt aika ihmisen elämässä. Kristillisen kirkon vuosituhantisessa elämässä se on mitätön silmänräpäys. Iankaikkisuuden rinnalla ei sitäkään. Nämä lyhyet kymmenen vuotta, jotka olen saanut palvella vuonna 2005 perustetun Timoteuksen luterilaisen seurakunnan pastorina, ovat kuitenkin olleet äärimmäisen opettavaisia itselleni. Olen saanut harjoitella Hyvä Paimenen lauman paimentamista rohkaisevassa ja hyväksyvässä ilmapiirissä. Näiden vuosien aikana myös omat lapset ovat varttuneet päiväkodista rippikouluun, taaperosta teini-iän kynnykselle ja isän silmäkulman pilkahduksesta koulutien alkuun. Rakkaan vaimoni pysyessä entisellään, samana hehkeänä neitosena, tosin viisaampana, kuin tavatessamme, olen itse vanhentunut todella reilusta parikymppisestä hieman vajaaksi nelikymppiseksi ja ostanut oman painepesurin. Se on varma merkki aikuisuudesta, onhan?

Vaikka kymmenen vuotta on lyhyt aika kirkon elämässä, ovat nämä kuluneet kymmenen vuotta olleet korvaamattoman tärkeitä kasvun vuosia Timoteuksen seurakunnassa. On saatu opetella elämään valtakirkon rahoista ja rakenteista riippumatonta elämää jumalanpalvelukseen kokoontuvana seurakuntayhteisönä. On opeteltu vapaaehtoista vastuunkantamista ja yhdessä luotu rakenteita seurakuntalaisten yhteisen tekemisen tueksi. Ja on saatu vahvistua kirkon suurimman lahjan, Kristuksen kaikkeinpyhimmän armon evankeliumin, sanan ja sakramenttien äärellä. Siinä myös iankaikkisuus on saanut murtautua lyhyeen aikaamme: monta kadotuksen lasta on siirretty pyhässä kasteessa Taivaan perillisiksi, synnit on saatu uskoa anteeksi ja Jumalan runsaasti ruokkimina ja rikkaasti siunaamina on saatu palata Jumalan kansan juhlasta arkeen, oman kutsumuksen äärelle. On saatu harjoitella Kristuksen kanssa elämisen ja hänen kanssaan kuoleamisen taitoa. Vaikka vuosia on vähän, uskon, että se Jumalan armotalous, jota tänä aikana olen saanut olla hoitamassa, ulottaa vaikutuksensa iankaikkisuuteen asti, Jumalan ihmeellisen uskollisuuden tähden.

Samalla nämä kymmenen vuotta ovat olleet hyvin nopean muutoksen aikaa Suomen evankelis-luterilaisessa kirkossa ja koko maan hengellisessä ilmapiirissä. Yhä useammat klassisen luterilaisen uskon edustajat ovat joutuneet joko mukautumaan naispappeuteen ja muihin apostoliselle uskolle vieraisiin uudistuksiin, tai sitten jättämään kotikirkkonsa alttarit ja saarnatuolit ja hakeutumaan Luther-säätiön ja herätysliikejärjestöjen jumalanpalveluksiin tai muutamien Suomesa toimivien luterilaisten vapaakirkkojen piiriin. Jumalan-

palvelusyhteisöt on määritelty ”kilpailevaksi toiminnaksi” suhteessa paikallisseurakunnan jumalanpalveluksiin, kirkkotilat otettu pois ja näihin jumalanpalveluksiin osallistuvat papit otettu suurennauslasin alle ja voimatoimien kohteeksi. Kansankirkon viroissa vielä olevat vanhauskoiset papit ovat kaikki viimeisissä seurakuntaviroissaan: Vaalisijoja tai virkamääräyksiä ei irtoa, jos ei varauksitta suostu yhteistyöhön naispappien kanssa ja vanno kuuliaisuutta kapituleille ja piispoille.

Ja kuitenkin Suomen kansa vieraantuu kiihtyvällä tahdilla kristillisestä uskosta. Nuoret aikuiset jättävät jäsenyyden kirkossa ja lapsensa kastamatta. Median valistusmylly jauhaa nuorison mieliin uudenlaista seksuaalimoraalia, Suvivirsi halutaan siivota pois koulujen kevätjuhlista, samalle tunkiolle aamuhartauksien, ruokarukousten ja tunnustuksellisen uskonnonopetuksen kanssa. Entistä herkemmin leimataan vihapuheeksi kaikki kritiikki ajan henkeä ja sen ”suvaitsevaisuutta” vastaan, ja äärimmäisen tyhmyytensä osoittaa se, joka tunnustaa pitävänsä luomisuskoa järkevämpänä ja parempana maailmanselityksenä kuin evoluutioteoriaa.

Jumalan valtakunnan verkoille on tarvetta! Tänään ehkä vielä enemmän kuin kymmenen vuotta sitten, ja nimenomaan sellaisille verkoille, jotka eivät ole riippuvaisia valtakirkon rahoista, tiloista ja päätöksistä. Kristillinen julistus ei menetä arvoaan eikä voimaansa, vaikka se olisikin ajettu yhteiskunnassa marginaaliin, mutta ilman kristillistä julistusta ei voimantunnonaan puhisevalla maailmalla ole toivoa, ei ajassa eikä iankaikkisuudessa. Siksi olen Jumalalle mittaamattoman kiitollinen siitä, että saan olla sananpalvelijana yhden tällaisen verkon äärellä, ja olemme saaneet harjoitella seurakuntaelämää jo kymmenen vuotta. Jos olisimme vasta tänään aloittamassa työtä tie olisi jo merkittävästi hankalampi – ja hiljaisempi – kulkea.

Koska Timoteuksen luterilainen seurakunta ei ole missään vaiheessa ollut yhden miehen yritys, rohkenen apostoli Paa- valin tavoin puhua hetken ”kuin mieletön” ja kertoa hieman omaakin tarinaani kymmenvuotiaan Timoteuksen pappina.

Elävä vesi etsii uomaansa

Pääsin opiskelemaan teologiaa Helsingin yliopistoon vuonna 1996. Olin saanut kasvaa Pattijoella turvallisessa paikallisseurakunnassa, melko lailla sivussa kirkkostaisteluista. Ensimmäisenä opiskeluvuotena kaikki kiistakysymykset sitten tulivatkin tutuiksi korkojen kera. Pääsin mukaan Opiskelija- ja Koululaislähetysten (OPKO) porukoihin, ja löysin sitä kautta hyvän paikan kysellä ja ihmetellä uskomme pyhiä salaisuuksia pastori Jari Kekäleen pöydässä, joka puolestaan istui Simo Kivirannan jalkojen juuressa.

Kun Luther-säätiö perustettiin ja toiminta alkoi Ruoholahden kappelilla, ehdimme mukaan messuihin melko pian. Kun perheemme muutti Ouluun tammikuussa 2003, lähdimme tulevan Markus-yhteisön pöydästä, näky tunnustuksellisesta jumalanpalvelusseurakunnasta sydämessämme. Työskentelin kolme vuotta Oulun OPKOn opiskelijatyöntekijänä ja murehdin jatkuvasti sitä, että Oulussa ei ollut yhtä paikkaa, johon olisi voinut turvallisesti lähettää opiskelijat sunnuntaisin messuun. Vanhauskoinen väki muodosti eräänlaisen nomadiseurakunnan: kirkollisista ilmoituksista tarkistettiin joka viikko erikseen, mihin kirkkoon voisi mennä jumalanpalvelukseen. Huolettomille opiskelijoille tämä saattoi sopia, mutta niille, jotka olivat jo valmistuneet, perustaneet perheen ja jättäneet opiskelijaseurakunnan iltariennot taakseen, tilanne oli kestävä. Lasten kanssa ei voi mennä joka sunnuntai eri kirkkoon, eri ihmisten keskelle ja eri papin palveltavaksi. Tutustuin tähän jo valmistuneiden joukkoon, ja sain huomata, että heilläkin oli näky yhteisöllisestä jumalanpalvelusseurakunnasta, täysin riippumatta Luther-säätiöstä kaukana etelässä.

Kävimme laajalla herätysliikepohjalla keskusteluita Oulun seurakuntayhtymän neljän kirkkoherran kanssa vuonna 2004. Pyyntömme oli yksinkertainen: tarvitsemme paikan, jossa Oulun vanhauskoinen herätysliikeväki voisi viettää luterilaista jumalanpalvelusta säännöllisesti joka sunnuntai. Ymmärrettävästi tilat olivat kortilla, eikä moiseen nähty juuri tarvetta. Tulkoot ihmiset kiltisti oman seurakuntansa kirkkoon, valikoimatta papin sukupuolen mukaan. Lopulta saimme Kaukovainion seurakuntakodilta tilan viikkomessulle perjantai-illasta, Kaukovainion aluekappalaisen Vesa Pöyhtärin virkavastuulla. Kun Karjasillan seurakunnan kirkkoherra muutaman kuukauden kuluttua ilmoitti, että hän on tehnyt osansa ”vanhauskoisten hyysäystalkoissa” ja viikkomessut loppuvat, saimme uuden paikan Oulujoen seurakunnan Hintan sivukirkosta, tällä kertaa sunnuntai-iltapäivästä. Messuista

pastoraalisen vastuun kantoi edelleen Vesa Pöyhtäri, ja eri järjestöjen edustajat kantoivat kortensa kekoon pastoreita ja saarnaajia järjestämällä.

Timoteuksen jumalanpalvelusyhteisö perustettiin Pyhän Tuomaan kirkolla 9.5.2005. Perustamisasiakirjan allekirjoitti seitsemän henkilöä. Ensimmäinen jäsenkokous kutsui OTO-paimeneksi Vesa Pöyhtäriä, mutta asetti heti myös tavoitteeksi oman päätoimisen pastorin kutsumisen. Toiminta pääsi käyntiin ja kasvuun Hintassa, jossa vuoden 2005 loppuun mennessä oli keskimäärin 62 messuvierasta/kerta. Kun oman pastorin palkkaamista alettiin keuhällä 2005 selvittämään, tulimme puheisiin myös Luther-säätiön kanssa. Pastorit Juhana Pohjola ja Petri Hiltunen vierailivat Oulussa kertomassa Luther-säätiön työnäystä ja elämästä jumalanpalvelusyhteisössä.

Itse olin Timoteuksen jumalanpalvelusyhteisön perustamisen aikaan edelleen OPKOn työssä, teologian maisterina ilman pappisvihkimystä, ja jonkinlainen näky ja haave jumalanpalvelusseurakunnan pastorin työstä sielussani. Siksi vastasin – kysyttäessä – olevani käytettävissä, jos Timoteukselle aletaan kutsua ja palkkaamaan pastoria, ja pappisvihkimys saataisiin jotenkin järjestymään. Pidin kuitenkin tärkeänä, että pääsisimme Luther-säätiön työyhteyteen, ettei Timoteus jäisi paikalliseksi yksityisyrietykseksi ja sen pastori yksinäiseksi sudeksi (tai tässä tapauksessa kai mieluummin lampaaksi) suurien paineiden ja taloushuolien keskelle.

Piskuinen lauma viheriäisillä niityillä

Pappisvihkimys järjestyi Ruotsin Missionsprovinsin kautta loppiaisenä 2006. Rovasti Matti Väisänen asetti minut Timoteuksen jumalanpalvelusyhteisön pastoriksi ensimmäisessä messussa, jota vietimme uusissa tiloissa adventtikirkolla. Samassa yhteydessä kirkkotila siunattiin luterilaiseen jumalanpalveluskäyttöön Jumalan sanalla ja rukouksella. Väkeä oli kirkon täydeltä, toistasataa. Vaikka ensimmäisen messun toimittaminen aivan tuoreena pappina tietysti jännitti, se tuntui samalla myös hyvin luontevalta: Tämä on minun paikkani, tätä varten minut on veistetty.

Uunituore Janne-pastori vihkiptiispansa Arne Olssonin rinnalla v. 2006

Juhlahumun laannuttua kävi selväksi, että joillekin Hintassa mukana olleille adventtikirkon kynnys oli liian korkea, ja Luther-säätiön maine ”tunnustuksellisenä” ja ”liturgisena” ja ”tiukkana” järjestönä liian pelottava. Ensimmäisenä kokonaisuena toimintavuonnakin messuvieraita oli kuitenkin keskimäärin 57/kerta, joten mitään valtavaa jäsenkatoa ei muuton ja muutoksen myötä tapahtunut. Alusta asti Timoteuksessa on ollut mukana paljon opiskelijoita ja nuoria perheitä. Monet olivat tulleet tutuiksi paitsi minun, myös luterilaisen tuntomerkkien kirkollisuuden kanssa jo OPKOn aikoina ja uskalsivat siksi mukaan, rakentumaan ja rakentamaan. Ajan myötä monet nuo-

rista (itse asiassa useimmat) ovat vanhentuneet, lapsia on syntynyt ja lapset ovat kasvaneet. Mukaan on löytynyt myös keski-ikäisiä ja jokunen eläkeläinenkin. Silti on ollut monia sellaisia ”perhekirkkoja”, että olemme vaimon kanssa jälkikäteen miettineet, mahdoimmeko olla kollektiivisesti täysikäisiä tänään. Nuorisossa on tulevaisuus! Kymmenen vuoden kuluessa seurakunnan messuvieraiden määrä on lähes kaksinkertaistunut. Vuonna 2014 messussa kävi keskimäärin 91 henkilöä joka sunnuntai. Timoteus on saanut toimia lähettävänä seurakuntana: yksi on lähetetty papiksi Rovaniemelle, yksi Pelloon, kolme perhettä on hyvästeltä lähetyskentille ja pari muuta käy tällä hetkellä lähetyskurssiaan. Vastineeksi olemme saaneet hyvän joukon Jarai-heimoon kuuluvia seurakuntalaisia Kaakkois-Aasiasta.

Miten luonnehtisin kymmenvuotiaan Timoteuksen luterilaisen seurakunnan lyhykäistä taivalta tähän asti?

Muutamat ensimmäiset vuodet olivat *pioneerivaihetta*, jossa opeteltiin jatkuvasti uutta. Kaikki seurakunnan rakenteet ja käytänteet täytyi luoda ja synnyttää: Jumalanpalveluksen käytännön järjestelyt, suntiot, kanttorit, pyhäkoulu, kirkkokahvit täytyi opetella seurakunnan omin voimin järjestämään. Alussa monet asiat olivat aivan muutamien vastuunkantajien harteilla.

Seuraavat vuodet olivat *vakiinnuttamisen aikaa*: Miten näitä keskeisiä toimintoja voitaisiin järkevästi organisoida ja jakaa laajemmalle joukolle, miten voitaisiin tukea vastuunkantajia ja varmistaa, ettei kukaan väsy liian työn alla, ja jokainen innokas pääsisi mukaan? Miten saisimme tiedon kulkemaan seurakunnassa? Tiimirakenteiden luominen ja hallituksen linkittäminen eri tiimeihin on auttanut ainakin jonkin verran. Kaikki rakenteet tietysti vaativat myös seurantaa ja tarvittaessa päivittämistä. Työ on siis aina kesken, ja kehitettävää riittää.

Tällä hetkellä olemme ehkä kolmannessa vaiheessa tai ainakin tulossa siihen. Pioneerivaihe on toistaiseksi ohi, ja toiminta on jo kohtuullisen vakiintunutta. Seurakunnan toiminnassa on jonkinlaisia rakenteita, jotka helpottavat yksittäisen seurakuntalaisen integroitumista ja myös vastuutehtävissä palvelemista. Tätä kolmatta *vakiintunutta vaihetta* kuvaa mielestäni kaksi sanaa. Ensimmäinen on ”asiakasomistajuus”. Tällä tarkoitan sitä iloista tosiasiaa, että yhtä useammat seurakuntalaiset näkevät Timoteuksen seurakunnan ”meidän seurakuntana”, johon ei tulla vain kulutta-

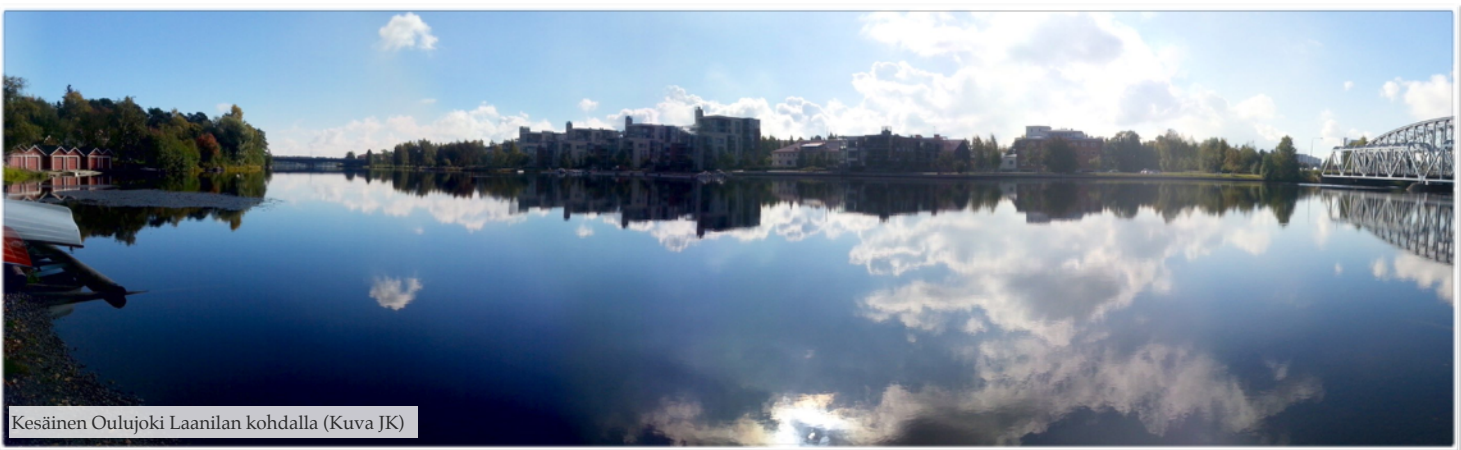
maan toisten järjestämiä palveluita, vaan jossa halutaan toimia ja vaikuttaa, jota halutaan rakentaa. Pidetään lasten ja koulu-
laisten iltoja kodeissa, rakennetaan hyllykköjä virsikirjoille, ideoidaan leirejä ja piirejä, kutsutaan seurakunnan maahanmuuttajaperheitä kylään tai viedään joelle verkoille.

Toinen vakiintunutta vaihetta kuvaava sana on ”jäämähdys”. Kun nyt ollaan jo kymmenen vuotta ”aina tehty asiat näin”, on kovin helppoa luotua ja nuutua itsetyytyväisenä taputtelemaan itseään päähän, ajatella, että kaikki on nyt tehty valmiiksi ja unohtaa, että ajat ja ihmisten elämäntilanteet muuttuvat. Lapset kasvavat nuorisoksi, vanhukset vanhenevat, opiskelijat valmistuvat. Yhteiskunta ja sen arvot ympärillä muuttuvat. Se, mikä toimi kymmenen tai viisi vuotta sitten voi tänään vaatia uudelleenpohdintaa. Se, mikä ei toiminut kolme vuotta sittenkään, kannattaa ehkä jo unohtaa ja tunnustaa toimimattomaksi.

On myös helppoa nuutua missionäärisestä pioneeriseurakuntavaiheesta sisäänpäinkääntyneeksi kapseliksi, jonka lämpöisestä mukavuudesta ei nähdä eikä edes yritetä katsella ulkopuolelle, niiden kansanjoukkojen puoleen, jotka ovat nälkännyksissä ja heitteillä kuin lammaslauma paimenta vailla (Matt 9:36). Tähän jäämähdykseen auttaa vain Jumalan elävä ja voimallinen sana lakina ja evankeliumina, joka herättää ja lähettää, joka sytyttää lampun ja asettaa sen lampunjalkaan, että se loistaisi valoaan kaikille huoneessa oleville. Silloin tietoisesti pidetään ovet auki myös uusille tulijoille, ja kutsutaan omasta arjesta janoisia ja nälkäisiä mukaan Elämän veden virran partaalle, maistamaan Elämän Puun suloista hedelmää, syntien anteeksiantamusta, rauhaa, iloa ja vapautta jonka Jeesus Kristus Pyhän Henkensä kautta lahjoittaa.

Seurakuntamme tunnuslauseena on ollut apostoli Paavalin sana Timoteukselle: *Pidä tallessa, Timoteus, se mikä on uskottu sinun haltuusi!* (1. Tim 6:20) Kristillinen usko pysyy tallessa ja elävänä vain silloin, kun seurakunta itse elää siitä, käyttää sitä, ja kertoo siitä eteenpäin siellä, missä elää ja vaikuttaa. Jumalalle kiitos näistä armon vuosista, suokoon hän niitä vielä monin verroin lisää! Tähän asti on Herra meitä auttanut, miksipä ei auttaisi jatkossakin!

Janne

Kesäinen Oulujoki Laanilan kohdalla (Kuva JK)

Virran partaalle istutetut

ajatuksia kastemaljan suunnittelusta

Arkkitehti Heikki Polso

Kun sain tehtäväksi ideoida kastemaljan jalustan, oli Timoteuksen seurakunnalla jo käytössä tapa, että messun aikana alttarikaiteen eteen on nostettu vedellä täytetty kastemalja. Sitä varten seurakunnalla oli olemassa malja sekä maljaa kannatteleva keuhikko. Halusin säilyttää kehikon ja sovittaa sen osaksi uutta kastemaljanjalkaa.

Suunnittelun pohjaksi tutustuin jonkin verran olemassaoleviin kirkkojen kastemaljatelineisiin, joissa vaikuttaa olevan yhtä monta tyyliä kuin on tekijöitäkin. Kiinnostavimmiksi koin Pohjanlahden rannikon monikulmaiset renessanssi- ja barokkiajan tyyleistä ponnistavat jalustat, joiden yksityiskohdissa on joskus hyvinkin villejä kansanomaisia piirteitä.

Jalustan tuli sopia moderniin kirkkotilaan, jossa valkoisten seinien lisäksi vallitsevana on lakatun koivun sävy. Toisaalta vaikka jalan on tarkoitus olla juhlava ja näyttäväkin, halusin ensivaikutelmaksi tietyn puhdaslinjaisuuden, joka syntyy paljaasta puumateriaalista ja geometrisista valiomuodoista.

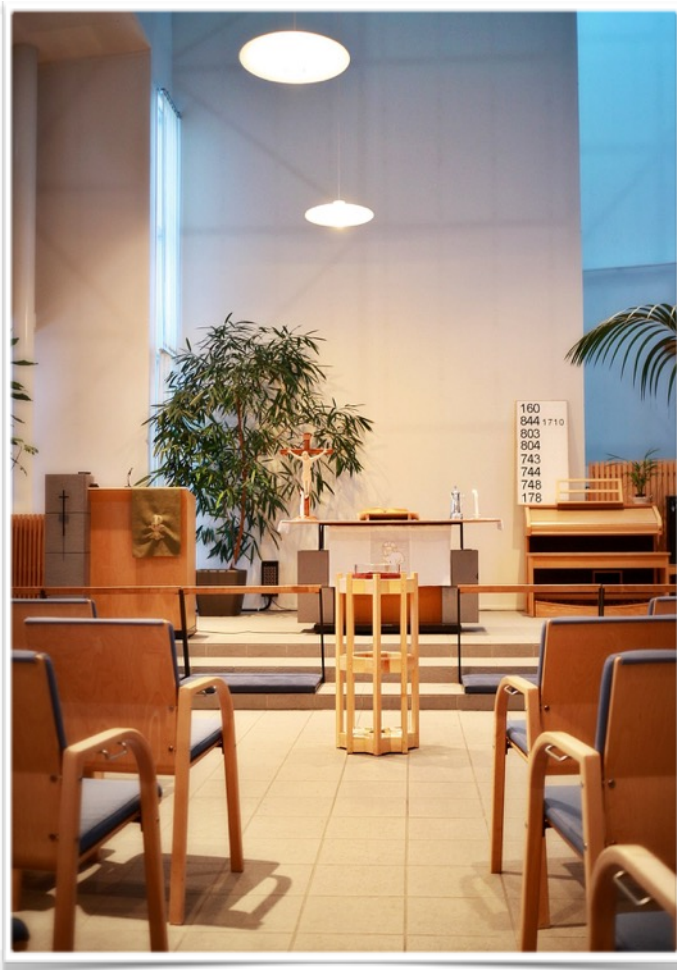
Koska seurakunta kokoontuu vuokratiloissa, on jalan kestävä liikuttelua ja myös mahdollisia kolhuja. Sekin puolsi koristelun sijoittamista jalustan sisäosiin. Tavoittelin maljanjalkaan myös vertikaalisuutta – halusin korostaa pystysuoria linjoja – ja jonkinlaista keveyttä, vaikka jalan täytyy olla tukeva ja painavakin, jotta se kestää käyttöä.

Kastemaljanjalan rakenne

Näillä reunaehdoilla jalustan pohjamuodoksi tuntui parhaiten soveltuvan kahdesta toisensa 45 asteen kulmassa lävistävästä nelikulmiosta koostuva kahdeksansakarainen tähtikuvio.

*Raamatun maailmassa, siis hedelmällisen puolikuun kulttuuri-
piirissä luku neljä on pyhä luku. Raamatussa puhutaan usein
maan neljästä tuulesta ja lukuisissa muissakin yhteyksissä luku
neljä on lähtökohtana, kuten esim. neljän vuosikymmenen vael-
lus autiomaassa jne. Luvun neljä kahdennos eli kahdeksan taas
on esiin murtautuvan uuden aikakauden luku. Se tulee esille
esim. heti tutun jouluevangeliumin jälkeen (Luuk. 2:21), kun
puhutaan Jeesuksen ympärileikkauksesta. Samoin Pyhän Paava-
lin kertoillessa elämänsä kohokohtia, (Fil. 3:5). Poikalapsi oli
ympärileikattava juuri kahdeksantena päivänä, koska hän silloin
astui sisälle Jumalan liittoon. (1)*

*Kaste myös liittyy ihmisen Kristuksen ylösnousemukseen, joka
tapahtui viikon ensimmäisenä päivänä, sunnuntaina. Johannek-
sen evankeliumissa ylösnousemuksen jälkeen toistuu "kahdek-
san päivän kuluttua" muutaman kerran. Vanhat kristityt kut-
suivatkin ylösnousemuksen päivää viikon kahdeksanneksi päi-
väksi, joka teki täydeksi luomisviikon. Seitsemäntenä päivänä
Jumalan oli tarkoitus levätä kaikista töistään, mutta syntiin-
lankeemus sotki kuviot. Oli palattava töihin. Kuolemansa jäl-
keen Jeesus vietti koko seitsemännen päivän, Sapatin, haudan
levossa. Luomisviikko tuli lopulta täyteen, ja viikon ensimmäi-
sestä päivästä tuli samalla sen kahdeksas päivä, ylösnousemuk-
sen, iankaikkisuuden ja uuden luomakunnan päivä. Tähän päi-
vään kristityksi kastettava liitetään. (Room 6:4-5). (2)*

*Varhaiskristillisen ajattelun mukaan Kristus tulee tuomiolle
silloin kun alkaa kahdeksas vuosituhat luomisesta. (1)*

Luku kahdeksan on ilmaus uudesta aikakaudesta ja iankaikkisesta elämästä, joka alkaa kasteessa "ja loppua ei ole ikänä", kuten vanhassa suomalaisessa virressä lauletaan. Kahdeksankulmaisuutta on siksi jo hyvin varhaisista ajoista käytetty kasteen yhteydessä, mm. kastekappelit ovat usein kahdeksankulmaisia.

Kehikon jalat on yhdistetty toisiinsa kolmella vaakakehällä sen ala-, ylä- ja keskiosassa.

Luku kolme muistuttaa, että kaste tapahtuu Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen, vettä käyttäen (Matt 28:18-20). Kastemaljan äärellä tapahtuu sama kuin Jeesuksen kasteella: Poika on vedessä, Isä ottaa kastettavan lapsekseen ja Pyhä Henki laskeutuu häneen, lahjoittaen uskon (Matt 3:16-17). (2)

Vaakakehien ulkomuoto toistaa jalustan tähtimäistä pohjamuotoa, ja sisäpuolelle muodostuu kahdeksankulmio. Edellä kuvattu rakenne osoittautui käytännössä todella tukevaksi: jalusta oli mahdollista koota ilman liimaa, pelkin tapein vahvistetuina puuliitoksina.

Jalan koristeet

Jalusta kääntyy tietyllä tavalla sisäänpäin: koristelun intensiteetti kasvaa mentäessä kohti keskusta. Jalan alatasossa on listoista ja täyteosista sommiteltu ja jalan pohjamuotoa toistava punoskuvio, joka jatkuu loputtomiin muistuttaen ikuisesta elämästä. Tällaisen punoksen sanotaan symboloivan elämänpuuta. Elämänpuu on mainittu Raamatussa sekä alussa että lopussa. Luomiskertomuksen yhteydessä (1 Moos 2:9) kerrotaan kuinka Jumala kasvatti "...kaikkinaisia puita, ihania nähdä ja hyviä syödä, ja elämän puun keskelle paratiisia..." Toisaalta elämänpuu mainitaan vielä Johanneksen ilmestyksessä (Ilm 22:14): "Autuaat ne, jotka pesevät vaatteensa, että heillä olisi valta syödä elämän puusta ja he pääsisivät porteista sisälle kaupunkiin!"

Kaste on astumista kuolemaan yhdessä Herran Kristuksen kanssa silloin, kun hän laskeutui Jordanin veteen ja nousemista kuolleista hänen kanssaan. Siitä syystä kaste on istuttamista elämänpuuhun, siitä puhuu myös Psalmi 1, kastettu on elämän virran partaalla kuin puron varteen istutettuna. Elämänpuu on ristinpuu, mutta toisaalta myös Herra Kristus itse. Siitä syystä elämänpuuta symboloiva punos kuuluu ehjästi kasteeseen. (1)

Punoksen voidaan ajatella olevan myös veteen työntävä puun juuristo. Sen esikuvana ovat olleet mm. espanjalaisista keski- ja renessanssiajan kirkoista löytyvät koristelut, joissa on vaikutteita Espanjaa vuosisatoja (Reconquista 710–1492) miehittäneiden islaminuskoisten maurilaisten ns. Mudéjartyylin (1199–1500-luvulla) abstrakteista kasviaiheisista ornamenttikuvioista.

Muslimit ovat lähes kaiken lainanneet ympäristöstään ja muokanneet saamiaan vaikutteita useimmiten abstraktiin suuntaan, siksi ettei heidän Allahinsa koskaan eikä missään antaudu esille eikä siis ruumiillistu missään. Siksi abstraktio on ainoa, joka luontuu islamilaiseen ajatteluun. Me taas uskomme siihen, että Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme, me saimme katsella hänen kirkkauttaan, sellaista kirkkautta, jonka Isä antaa Ainosyntyiselleen (Joh. 1). (1)

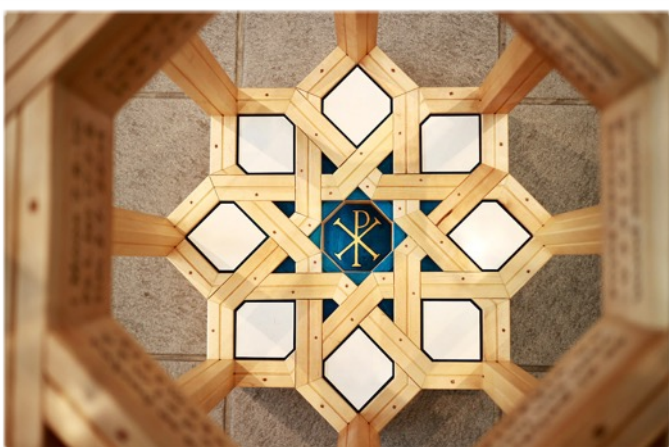
Elämänpuupunoksen väleistä näkyy sinistä väriä, joka vie meidät entistä tiiviimmin virran partaalle Psalmin yksi kuvaamaan maisemaan. Aivan kaiken keskuksena on kahdeksankulmaisessa syvennyksessä sinisellä pohjalla oleva kullattu Kristus-monogrammi (Kristuksen nimen kreikkalaiset alkukirjaimet χ ja ρ eli khii ja rhoo), Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnit.

Room 6:3 sanoo: Vai ettekö tiedä, että me kaikki, jotka olemme kastetut Kristukseen Jeesukseen, olemme hänen kuolemaansa kastetut? Tai Gal 3:27: Sillä kaikki te, jotka olette Kristukseen kastetut, olette Kristuksen päällenne pukeneet.

Kun meidät kastetaan Kristuksen yhteyteen, meidät puetaan Kristukseen ja liitetään yhdeksi olennoiksi kaikkien kristittyjen ja ennen kaikkea Kristuksen kanssa – meistä tulee hänen ruumiinsa. Eikä tässä enää paina mitään se, kuka on syntyperältään juutalainen ja kuka kreikkalainen, sillä Jumalan teko lahjoittaa meille armon ja kaste välittää sen meille henkilökohtaisesti. (3)

Kasteessa Jumala liittää meidät Kristuksen kuolemaan ja ylösnousemukseen. Kasteen sisältö on syntien anteeksiantamus Jeesuksen ristinkuoleman tähden. "Kaste antoi Kristuksen sekä lapsen oikeuden", kuten toisessa vanhassa suomalaisessa hengellisessä laulussa lauletaan taivaan aarteiden omistamisesta.

Kaste tarkoittaa sitä, että meidän vanha ihmisemme haudataan Kristuksen kuolemaan ja kasteen haudasta nousee ylös Kristuksen ylösnousemukseen liitetty uusi olento, Jumalan meihin luoma uusi ihminen. Kaste on Jumalan meille antama lahja, jossa hän todellisesti ja varmasti antaa meille sen, mitä me tarvaiseen päästäksemme tarvitsemme. (3)

Sisennettyjen tekstien lähteet:

1 Martikainen, Jouko, prof.em., TT. Sähköpostiviesti 16.03.2015.

2 Koskela, Janne, pastori, TM. Facebook-päivitys kastemaljan ympärille tehdystä kehikosta 18.09.2013 (viitattu 13.11.2015).

3 Koskeniemi, Erkki, dos., TT, FL. "Mitä Raamattu opettaa kasteesta?" <http://sley.fi/luennot/ESITYS/Kastekeskustelua.htm> (viitattu 13.11.2015).

Beatus vir – Autuas on se (mies)

Jalusta on ollut alitajunnan työstettävänä pari vuotta. Varsinainen rakennusvaihe kesti sivutöinä muutaman kuukauden. Lopullisen suunnitelman sisällön kiteyttämisessä ja vertauskuvien löytämisessä korvaamattomia neuvoja antoi professori Jouko Martikainen.

Kastemaljanjalan motiivina on Psalmin yksi teksti Herraan turvaavasta ihmisestä, joka on kuin joen partaalle istutettu puu, jonka juuret ovat virtaavassa vedessä. Siinä on jo alkukirkon ajoista nähty esikuva kasteen kautta seurakuntaruumiiseen liitetystä ihmisestä, joka saa ravintonsa elämän veden virrasta (Ilm 22). Luterilaisessa kontekstissa ymmärrämme, että tämä ravinto ovat Jumalan sana sekä sakramentit. Vain niiden yhteydessä pysyvä voi kestää hellettä ja tuottaa hedelmää.

Profeetta Jeremia on kirjoittanut kirjaansa Psalmin 1 toisinnon, jonka sanamuoto sopi paremmin tähän yhteyteen ja on nyt kirjoitettuna kastemaljan jalustan keskimmäisen vaakehän sisäpintaan:

Autuas (Siunattu) on se (mies), joka turvaa Herraan, jonka turvana Herra on. Hän on kuin veden partaalle istutettu puu, joka ojentaa juurensa puron puoleen; helteen tuloa se ei peljästy, vaan sen lehvä on vihanta, ei poutavuonnakaan sillä ole huolta, eikä se herkeä hedelmää tekemästä. Jer 17:7-8

Tervehdys Istanbulista

past. Ville Typpö

Rakkaat veljet ja sisaret, Timoteuksen 10-vuotisjuhlaa viettävä seurakunta,

Armo teille ja rauha Jumalalta, meidän Isältämme, ja Herralta Jeesukselta Kristukselta!

Hieman yli kymmenen vuotta sitten sain olla perheeni kanssa mukana silloisen Timoteuksen jumalanpalvelusyhteisön syntymäpäivänsä. Nuoren perheen isän huolena oli tuolloin erityisesti se, missä voisi olla se paikka ja yhteisö, johon voisi turvallisesti mielin tuoda koko perheensä joka pyhä kuulemaan Jumalan Sanan saarnaa ja osallistumaan Herran ehtoolliseen. Muutamien saman huolen jakavien ystävien kanssa päädyimme silloin valmistelemaan Timoteuksen perustamista.

Väkeä oli vähän mutta hätä oli suuri. Perustajajäseniä 9.5.2005 taisi olla vain seitsemän. 28.10.2005 pidettyyn jäsenkokoukseen mennessä jäsenmäärä oli noussut 13:een. Timoteuksen ensimmäisen hallituksen sihteerinä toimiessani nuo vaiheet jäivät hyvin mieleen.

Hyvin pian Timoteuksen perustamisen jälkeen, oman perheemme tie vei ulkomaille. Ensimmäisten tukijoiden joukossa oli vasta perustettu pieni jumalanpalvelusyhteisö. Seurakunta, jonka oma olemassaolo oli inhimillisesti ottaen kovin heikoissa kantimissa, oli valmis ja halukas lähettämään evankeliumin julistajia sinne, missä tarve oli vieläkin suurempi.

Jumalan voima on kuitenkin evankeliumissa. Se, että nyt juhliataan 10-vuotiaasta Timoteuksen seurakuntaa, on tästä yksi osoitus. Saamme muistaa profeetta Sakarjan sanat: *sillä kuka pitää halpana pienten alkujen päivän, kun nuo seitsemän Herran silmää, jotka tarkastavat koko maata, iloitsevat.* (Sak 4:10) Hätä seurakuntayhteyden puuttumisesta on vaihtunut iloon Kristuksen työstä, kun Hän on armonvälineidensä kautta koonnut ja kokoaa laumansa vihreille niityille lepäämään, raviten ja varustaan myös Timoteuksen seurakunnan toimimaan todistajanaan ja palvelijanaan tässä maailmassa.

Siksi:

Minä kiitän Jumalaani, niin usein kuin teitä muistan, aina kaikissa rukouksissani ilolla rukoillen teidän kaikkien puolesta, kiitän siitä, että olette olleet osallisia evankeliumiin ensi päivästä alkaen tähän päivään saakka, varmasti luottaen siihen, että hän, joka on alkanut teissä hyvän työn, on sen täyttävä Kristuksen Jeesuksen päivään saakka. (Fil 1:3-6)

Istanbulissa 14. marraskuuta 2015, Ville Typpö

Tervehdyksen lähettävät teille myös kaikki pyhät, mutta varsinkin vaimoni ja työtoverini Hanna-Maria.

Tietäkää: ihmeellinen on Herra hurskastansa kohtaan, Herra kuulee, kun minä häntä huudan. - Ps. 4

Marraskuun lopun taloustiedot kertovat seuraavaa: Seurakuntamme tulot kuluneelta vuodelta ovat n. 44700€. Menot 58800€ ovat pysyneet hyvin budjetissa. Vielä kesällä nähty hyvä kasvu taloudessa on kääntynyt laskuun. Vuodesta on tulossa tappiollinen, mutta vielä on mahdollista saada kurotua erotusta pienemmäksi. Olisiko sinulla mahdollisuutta antaa joululahja seurakunnalle? Pienistä puroista kasvaa suuri virta!

Seurakunnan tulot koostuvat tilikannatuksista ja tilaisuuksissa kolehdilla kerätyistä varoista. Palkkakulut ja osuus lähetyshiippakunnan ja Luther-säätiön yhteisistä kuluista ovat menopuolen suurimmat tekijät. Tarkemmat tiedot tuloista ja menoista selviävät oheisesta taulukosta.

Saamme olla kiitollisia siitä että muut seurakunnat ovat kantaneet meitä, kun omat tulomme eivät ole vielä riittäneet. Tavoitteenamme on edelleen päästä seurakuntana oma-varaiseksi. Tämä tarkoittaa sitä, että ensi vuonna tuloja tarvittaisiin reilut tuhat euroa enemmän kuukaudessa. Kiinnittäkääme toivomme taivaalliseen Isään! Hänelle ei raha ole ongelma!

Luterilaisia virsiä -kirjojen hankintaan liittyviin kustannuksiin(n. 1100€) voi osallistua viitteellä 7003. Lahjoittamiseen liittyvät tarkemmat tiedot löytyvät osoitteesta <http://www.lhpk.fi/oulu/>

Taloustiedot

	Valittu jakso	Budjetti		Edellisen vuoden vastaava jakso	
Tulot					
Kannatukset	25 628	35 750	71,7 %	27 196	94,2 %
Kolehdit	19 078	23 980	79,6 %	19 648	97,1 %
Keräykset		0			
Tulot yht	44 706	59 730	74,8 %	46 844	95,4 %
Menot					
Messutarvikkeet	360	924	38,9 %	98	367,8 %
Muut		0			
Hpk-maksu	5 368	5 368	100,0 %	3 289	163,2 %
Palkat, palkkasivukulut ja verot	40 959	41 514	98,7 %	36 501	112,2 %
Vuokrat	3 717	3 674	101,2 %	3 655	101,7 %
Matkakulut ja päivärahat	574	484	118,5 %	728	78,8 %
Säätiömaksu	6 402	6 402	100,0 %	6 391	100,2 %
Toimistokulut	1 397	539	259,2 %	571	244,5 %
Ulko- ja sisälähetysten tuki	0	0	0 %	451	0,0 %
Mainostus	67	825	8,1 %	1 475	4,5 %
Menot yht	58 844	59 730	98,5 %	53 159	110,7 %

Prosentti kertoo missä suhteessa arvo on valitun jakson arvoon.

Tulot ja menot yhteensä

	Valittu jakso	Budjetti	Edellisen vuoden vastaava jakso
Pohjoinen rovastikunta			
Oulu Timoteus	-14 138	0	-6 316

Tiliyhteys : FI59 1023 3000 2354 52 viite 6363 Keräyslupa 2020/2013/3630

Rukoile kanssamme!

Kiitämme:

Timoteuksen seurakunnan 10 vuodesta. Jumalan armon täyteydestä Kristuksessa sekä armonvälineiden osallisuudesta.

Jumalan sanasta, josta voimme oppia tuntemaan Elävän Jumalan ja hänen hyvän tahtonsa.

Jumalan perhevään yhteydestä.

Lähetyshiippakunnasta ja piispa Ristosta.

Mahdollisuudesta kokoontua yhteen Kristuksen seurakuntana, Jumalan perheväkenä.

Runsaasta messuvieraiden ja pyhäkoulu-laisten määrästä kuluneena vuonna.

Huolenpidosta seurakuntamme ja lähetyshiippakunnan talousasioissa.

Pyydämme:

Siunausta uuteen kirkkovuoteen, työn suunnitteluun ja kaikkiin kohtaamisiin.

Viisautta ja johdatusta lähetyshiippakunnan seurakuntaverkoston rakennustyöhön.

Siunausta tulevan kesän rippikoululaisille, Belle, Lamille ja Miikalle.

Siunausta Janne ja Ilkka -pastoreille ja heidän perheilleen sekä Risto-piispalle ja vaimollensa Marja-Liisalle. Viisautta Jannen STM-opintoihin.

Siunausta Typön, Aitan ja Mayn perheille vierailuilla mailla.

Siunausta Jarai-kansalle ja muille vainoituille ympäri maan piirin. Erityisesti mus-

limimaiden vainoituille kirkkoille.

Jumalan huolenpitoa talousasioihin - uskollisia tukijoita ja esirukoilijoita.

Armolahjojen täyteyttä seurakunnassa - Uskollisuutta vähässä ja palvelijan mieltä. Sitä, että kaikki saisivat löytää oman paikkansa seurakunnassamme.

Jumalan siunausta ja herätystä Suomen ev. lut. kirkolle, sen jäsenille, paimenille ja päättäjille sakenevan pimeyden keskelle. Sitä, että kirkon jäsenyyden jättäneet eivät jäisi tyhjään päälle, vaan löytäisivät elävän seurakuntayhteyden.

Kaikkien maailman uskovien yhteyttä

Messu joka sunnuntai klo 10:30

Adventti- ja joululauluilta ke 16.12. klo 18 pappilassa

Jouluyön messu 24.12. klo 23 ja jouluaamu 25.12. klo 10.30

Tuulimyllynkatu 18

Riemullista joulunodotusta ja -aikaa!

